

”ההולכים בחושך” מאת חנוך לוין

דמות: ההולך

תחילה יש העניין הזה שעומדים על כפות הרגליים ולא נופלים.
ומוזר שפיסת רגל צרה כל כך מהווה בסיס.
ואחר כך יש העניין המוזר שמזוודה.
שקופסא עם ידית ובתוכה שמים דברים לדרך.
איזו דרך ואילו דברים
זו שאלה אבל נפרדת.
ואחר כך יש העניין המוזר שלילה, וחושך ולא רואים כלום ולכן גם לא
יודעים.
והצירוף הזה של רגליים מזוודה ולילה.
כל כך מוזר. הכל כל כך מוזר.
כאילו שהיה קשר בין הדברים ונפרם.
הנפת רגל אחת לפנים.
לרווח בין הרגליים קוראים פסיעה.
פסעת.
במקום שבו עמדת אינך. ובמקום שבו לא עמדת כבר ישנך. וגם זה מוזר.
עוד פסיעה. עכשיו זו כבר הליכה.
אני איש, ועשיתי שתי פסיעות, ובכן, הנני איש הולך.
האיש המציץ עלי במקרה מבין תריס ביתו יאמר בליבו: ”היי, הנה איש
הולך, מעניין לאן”.
אכן.
לרגע תוהים עלי בעולם.